

IV.

Wěrowanje.

Duchownemu je do wole date, město jeneho scěhowacych rozwučowanjow wěrowansku ryč bjez knihow dzeržeć, w kotrejž ma z krótkim swjatosć mandželstwa, bjezsobne přislušnosće mandželskeju a slubjenje, mandželstwu date, rozestajeć a při tym na te města swjateho pisma džiwać, hdžež je wo tym ryč.

Wot tych słowow sem: „Lubowanaj w tym Knjezu, duž so na to hotujtaj, swjate slubjenje wuprajić“ a t. d. hač do kónca ma duchowny w slowje a skutku so twjerdže formulara dzeržeć.

Za tymž hač je sempřinǎdjenje we wosadže abo za tymž hač mudrosć žada, duchowny tymaj, kotrejuž wěruje, „ty“ abo „wy“ rěka.

„W mjenje Boha, Wótca a Syna a swjateho Ducha. Hamjeń.“

Lubowanaj w Khrystusu Jezusu, wój staj sem před Bože wobličo přištaj, so za khřescíjanskeju mandželskeju wuznać a zwjazk swojeho mandželstwa pod Bože słowo a pod Knjezowe žohnowanje stajić. Słyšmy teho dla najprjódcy Bože słowo a Božu wolu wo swjatym khřescíjanskim mandželstwje.